

MARE MEVA!

Ocupen, com de costum, el mateix lloc a una taula ja parada.

En un tres i no res, devoro el plat de calent

i amb el darrer mos a la boca, m'enfilo cap a la cuina.

Per fugir del rovell de l'alpaca, les culleres, després d'escurar-les,

cal, amb presses i carreres, torcar-les ben torcades.

Els dies de festa gran embolcallo el desgastat "railite"

amb la meva tovalla brodada, de novençana.

La joia més preuada de l'aixovar.

Tota acuradament brodada amb un colorit punt de creu

i randes ben lluidores.

Els dies feiners, el mostós, el descolorit tapet d'hule,

presideix l'estança compartida;

i, mentre uns, seuen acarats a la grisenca pantalla,

altres -jo-, continuo atrafegada per la cuina:

del fregall d'espart a la terreta;

de la camussa al saial,

tot cal deixar-ho impecable;

i la pila ben lluenta.

Els bolquers a remulla esperen el seu torn

o no s'assecaran per a la nit.

De seguida, en un tres i no res, davantal fora,

Apressament m'enfilo cap a la cadira mig desembogada.

Aquest matí, a la fleca, he estat de condelma cinc minuts

i no puc perdre més passades.

El tabaquet de cosir refermat entre les cames,

com de costum, cal pegar quatre puntades:

mitjons recosits que s'entesten per tornar a obrir els ulls,

mançanetes fent coll de figa o vores desfilagarsades...

i el cabet, des de fa unes setmanes,

rosegant-me la boina amb la fràgil salut de la mare...

que guisar amb carbó,

reclosa a una cuina enforfoguida i poc ventilada,

no li portaria la perdició?

Rebotons! La maleïda cendra una altra vegada

foradant una camisa mig mudadora.

Més efectes col·laterals dels omnipresents cigarrets.

I eixa tosseta compulsiva que, dia i nit, no para.

Com em recordava la mare, vaig fer bon acomodo.

A gosades vida si no haguera arreplegat un bon pinyol!

No, si encara hauré d'estar agraïda.

El cendrer!

El cendrer de la merda encara estarà atapeït.

En una escorribanda buit, rentat i al seu lloc.

A esperar burilles, fum, olors, cendra pels seus voltants

i camises llançades a perdre.

I la mateixa tosseta de sempre.

En un sant-i-amén, una altra vegada em reubico a la cuina,

puc començar la mampresa del sopar;

mig xusco de pa i una onceta de xocolata m'han resolt els berenars.

Aspiro l'aire perfumat amb essències d'oli refregit

que em penetra fins a les neurones.

Quin conclave de ganduls; quina engalanada gent de bé,

s'inventaria allò del "*valle de lágrimas?*"

Toca, prompte torna Nadal, i descansa...

I descansaran ells!